

Dwie sceny z powstania

Przez całe dekady, z powodów politycznych, niemożliwe było powstanie pomnika poświęconego Powstaniu Warszawskiemu. Odsłonięto go dopiero pod koniec PRL-u, kiedy zmieniło się podejście rządu do tego zrywu.

Pomnik Powstania Warszawskiego ku czci poległych bohaterów tych walk wzniesiono w stolicy na placu Krasińskich, naprzeciw Katedry Polowej Wojska Polskiego. W tle pomnika znajduje się gmach Sędu Najwyższego Rzeczypospolitej Polskiej.

Koncepcję monumentu opracowali zebrał prof. Wincenty Kućma oraz architekt Jacek Budyn. Ich projekt wygrał w konkursie rozpisany w 1984 roku przez Społeczny Komitet Budowy Pomnika.

Zaplanowany przez nich obelisk składa się z dwóch elementów. Pierwszy z nich, symbolizujący powstanie czy zryw, pokazuje wykutych z brązu ponadnaturalnej wielkości żołnierzy Armii Krajowej wybiegających spod monumentalnego betonowego pylonu, czyli podpory mostu.

Drugi fragment to tzw. epilog, nawiązujący do końca walk. Scena przedstawia ludzi wchodzących do kanałów. Pomnik powstał zresztą w pobliżu wjazdu kanałowego, przez który 1 i 2 września 1944

roku powstańcy ewakuowali się ze Starego Miasta do różnielca.

Po odsłonięciu 1 sierpnia 1989 roku, w 45. rocznicę wybuchu powstania, obelisk wywoływał duży o kontrowersji. Członkowie warszawiaków i powstańców nie podobało się naturalistyczne przedstawienie walk, zarzucano mu te monumentalne formy, kojarzone z socrealizmem.

Pomnik pozostał jednak w stolicy i co roku odbywają się przed nim uroczystości związane z rocznicą powstania.

